

Ważniejsze prace Zakładów Głównego Instytutu Pracy

WZakładzie Organizacji Wytwórczości Przemysłu Hutniczego w Chorzowie wykonano pracę pt. „Zasady normowania analitycznego w młotowniach wykrojowych. Opracowanie metodologii oraz normatywów czasu”. W pracy oparto się na obserwacjach i pomiarach, przeprowadzonych w jednej z hut oraz na literaturze. W części teoretycznej omówiono podstawowe pojęcie i metody z zakresu normowania technicznego. Przed ustaleniem normatywów w młotowni podano w pracy przykład planu operacyjnego, określającego dokładnie i jednoznacznie proces technologiczny dla czterech odkuć. W celu racjonalnej organizacji miejsca pracy opracowano przykładowo specjalną instrukcję pracy dla brygady złożonej z sześciu ludzi.

Z kolei podano w pracy metodę opracowania normatywów czasu głównego (materiałowego, gratowania i nagrzewu) i pomocniczego. W celu dokładniejszego opracowania normatywów czasu głównego i pomocniczego wprowadzono podział odkuć na grupy skomplikowania ze względu na kształt.

Praca zilustrowana jest szeregiem tabel i wykresów. Podane w pracy plany operacyjne można wprowadzić w młotowniach wykrojowych, co wpłynie na ilość dobrze odmatyrowanych odkuć. Ustalono w pracy normatywy czasu głównego i pomocniczego można użyć przy ustalaniu norm metodą analityczno-obliczeniową po dostosowaniu warunków organizacyjno-technicznych do warunków, w jakich zostały one opracowane.

WZakładzie Organizacji Wytwórczości Przemysłu Włókienniczego wykonano pracę pt. „Zasady ustalenia technicznej normy obsługi w wykończalniach bawełniarskich”. Praca wykonana na podstawie badań w jednym z przedsiębiorstw bawełniarskich jest pierwszą tego rodzaju pracą w literaturze fachowej. Temat ten był pomijany ze względu na to że w wykończalni zagadnienie ilości zatrudnienia ustępuje miejsca zagadnieniom procesu technologicznego i jakości wyrobu. Ze względu na różnorodność asortymentu, który wymaga każdorazowo odrębnego przebiegu technologicznego oraz z powodów różnych warunków organizacyjnych, technicznych w każdej wykończalni praca podaje ogólne zasady ustalenia i analizy zatrudnienia w wykończalniach oraz ilustruje je na wybranych przykładach.

Dla ustalenia normy obsługi zanalizowano strukturę procesu produkcyjnego dla wybranych 3 artykułów. Następnie sklasyfikowano czasy poszczególnych operacji odnośnie całej partii asortymentu. Określono czasy operacji i zestawiono obsługę faktyczną z obliczoną na podstawie przeprowadzonej analizy przebiegu trzech artykułów. Z przeprowadzonych badań wynika że normę obsługi należy ustalać dla każdej pozycji asortymentu oddzielnie przy uwzględnieniu procesu technologicznego każdej pojedynczej maszyny.

Zasady opracowane winny być uzupełnione przez badanie dalszych artykułów i rozszerzone na białelnice, drukarnie i wydzielnie specjalne. Praca może również pomóc w normowaniu zatrudnienia w przedsiębiorstwie bawełniarskim.

WZakładzie Organizacji Wytwórczości Przemysłu Chemicznego w Gliwicach opracowano „Zagadnienie magazynowa-

nia nawozów sztucznych w Planie Sześciolletnim”. Praca, oparta na obszernym materiale cyfrowym miała na celu przedstawienie obecnego stanu magazynowania nawozów sztucznych oraz zaprojektowanie rozwiązań tego zagadnienia jako podstawę do zarządzeń wykonawczych w tym zakresie.

Zebrany w pracy materiał daje obraz stanu obecnego ze szczególnym uwzględnieniem magazynów terenowych w całym kraju. Materiał ten stanowi podstawę do oceny stopnia zaspokojenia potrzeb w zakresie magazynowania nawozów sztucznych tak w terenie jak i w wytwórniach a tym samym stanowi podstawę do oceny ustalonych dotychczas planów inwestycyjnych w zakresie budowy magazynów.

Praca może być wykorzystana przez naczelne władze gospodarcze oraz instytucje zainteresowane jako podstawa do wydania odpowiednich zarządzeń.

WZakładzie Organizacji Pracy w Krakowie wykonano pracę pt. „Miesięczny plan wykonawczy produkcji win owocowych”. W pracy wykonanej na podstawie badań w kilku wytwórniach win podano przykład miesięcznego planu wykonawczego produkcji dla wytwórni produkującej 100.000 litrów miesięcznie.

Na wstępie omówiono pokrótce konieczność wprowadzenia planowania wykonawczego.

Z kolei podano formy planowania wykonawczego produkcji uwzględniając istniejące już w tym przemyśle planowanie kwartalno-miesięczne jako podstawę wyjściową.

Przy omówieniu założeń do planowania wykonawczego produkcji scharakteryzowano różnorodność sposobu produkcji win i opisano szczegółowo jeden z nich. Opis zilustrowano odpowiednim schematem przebiegu czynności produkcyjnych. W szczegółowej części drugiej podano wypełnione wzory dokumentacji planowania wykonawczego: plan miesięczny całej wytwórni win, plany tygodniowe fermentowni, leżakowni, rozlewu z myjnią i pakownią. Praca zawiera przykład wypełnienia tych wzorów, ważny dla wykończających ten system planowania wykonawczego.

W zakończeniu wskazano na zagadnienia, które przy wprowadzaniu planowania wykonawczego muszą być również rozwiązane jak kontrola wykonania planu produkcji, planowanie, usprawnienie itp.

Praca ta może pomóc przedsiębiorstwom tej gałęzi przemysłu w przygotowaniach do wprowadzenia planowania wykonawczego produkcji w celu zapewnienia rytmiczności produkcji i umożliwienia prowadzenia międzywydziałowego rozrachunku gospodarczego.

WZakładzie Ekonomiki i Organizacji Przemysłu Maszynowego w Warszawie wykonano pracę pt. „Organizacja pracy rytmicznej w zakładach przemysłu metalowego”. Praca wykonana dla jednego z przedsiębiorstw przemysłu precyzyjnego jest jedną z pierwszych tego rodzaju prac w Polsce. Zawiera ona wskazania, dotyczące przygotowania i wprowadzenia produkcji rytmicznej na podstawie systemu „stałego terminarza”.

Proponowany przez autora system jest pośrednim ogniwem między produkcją potokową z seryjną produkcją „na skład” (z uniknięciem wad tej ostatniej). Dał on już w praktyce dobre rezultaty.

Wprowadzenie pracy rytmicznej wymagało zorganizowania gniazd obróbczych, opracowania dla każdego gniazda „stałego terminarza obciążenia”, którego podstawą jest rytm, charakteryzujący powtarzalność wszystkich operacji. Koniecznym warunkiem pracy rytmicznej jest także staranne przygotowanie planów operacyjnych, opracowanie norm czasowych i materiałowych oraz opracowanie i przygotowanie oprzyrządowania.

Wprowadzenie tego systemu planowania i organizacji produkcji jest szczególnie celowe w tych wydziałach, w których proces produkcyjny składa się z dużej ilości operacji. Zaletami tego systemu są: zapewnienie ciągłości produkcji, skrócenie cyklu produkcyjnego, wzrost wydajności pracy, ułatwienie zarządzania produkcją, zmniejszenie strat i wzrost produkcji.

W pracy podano tablice i formularze zawierające konkretne dane ilustrujące podany system. Wytoczne zawarte w niniejszej pracy mogą znaleźć zastosowanie przede wszystkim w fabrykach metalowych o niewielkim asortymencie wyrobów, wypuszczonych seriami średniej wielkości. Pewne jednak wskazania można wykorzystać także w fabrykach innego typu. Praca została opublikowana jako: „Prace GIP” (Nr 3 — Wyd. PWT).

WZakładzie Organizacji Pracy w Rolnictwie wykonano pracę pt. „Założenia organizacyjne przy uprawie ziemniaków”. Konieczność obniżenia nakładów pracy w produkcji ziemniaczanej, najbardziej pracochłonnej z najczęściej stosowanych upraw wysuwa się jako jedno z najbardziej palących zagadnień w okresie walki o wzrost produkcji rolnej oraz uwolnienie i skierowanie jak największej ilości robotników wiejskich do przemysłu dla realizacji zadań Planu Sześciolletniego.

Praca, wykonana przez ZOPR w Poznaniu na podstawie badań w jednym z PGR składa się z omówienia w części I perspektyw rozwoju produkcji ziemniaków w Polsce a szczególnie wpływu, jaki na wysokość nakładu wywierają wysokość produkcji, kierunek produkcji i właściwości odmianowe. Część II poświęcona jest szczegółowej analizie wysokości nakładu i rozkładu pracy w produkcji ziemniaków w uśrednionym gospodarstwie rolnym. Szereg różnych prac, składających się na pełny cykl robót przy uprawie, sadzeniu, pielęgnacji, wykopkach, przechowywaniu plonu, uprzątnięciu pola i przygotowaniu materiału siewnego zgrupowano zgodnie z fazami produkcji, w których one występują oraz poddano analizie, co do możliwości zmniejszenia ich, względnie co do obniżenia nakładu roboczo-godzin w inny sposób.

W końcowych wnioskach podkreślono wybitną rolę mechanizacji w połączeniu z racjonalną organizacją pracy, w obniżeniu wysokości nakładów pracy oraz wymieniono inne czynniki, jak zastąpienie nawożenia obornikiem przez nawozy zielone, dobór odpowiednich odmian itp. Praca zaopatrzona jest w szereg tabel i wykresów. Praca może pomóc naszym uśrednionym gospodarstwom rolnym w wykonaniu ich zadań i dać impuls do dalszych badań w tym kierunku.

(zd)

Narada wytwórcza Głównego Instytutu Pracy

W dniu 29 lutego br. odbyła się narada wytwórcza pracowników Głównego Instytutu Pracy, na której dyrektor naczelny inż. Iłja Epsztejn złożył sprawozdanie z przebiegu prac GIP w 1951 r. oraz nakreślił wytyczne na rok 1952. Plan GIP na rok 1951 opierał się na zasadniczych zadaniach Planu Sześcioletniego, planu budowy podstaw socjalizmu w Polsce. Osiągnięcie tego zadania wymaga szybkiego rozwoju przemysłu socjalistycznego w pierwszym rzędzie przemysłu produkującego środki wytwórczości, a w szczególności przemysłu maszynowego, hutniczego i chemicznego. W oparciu o powyższe zadania oraz wychodząc z założenia, że podniesienie organizacji produkcji na szczeblu zakładu wytwórczego jest pierwszoplanową potrzebą — GIP dostosował swoją tematykę przede wszystkim i głównie do potrzeb przedsiębiorstwa.

W roku 1951 wykonano ogółem 204 prac, z czego większość prac wykonano bezpośrednio w zakładach pracy. Zadania stojące przed gospodarką narodową w roku 1952 wymagają jeszcze ściślejszego powiązania prac Instytutu z przemysłem i rolnictwem.

W dyskusji nad sprawozdaniem omówiono braki i niedociągnięcia w działalności GIP oraz wskazano konkretne środki dla usprawnienia prac Instytutu. Zebranie jednogłośnie uchwaliło rezolucję, w której między innymi czytamy:

„...W roku 1951 pracami Głównego Instytutu Pracy objęto najważniejsze węzłowe zagadnienia ekonomiki i organizacji przedsiębiorstw przemysłowych, jak: planowanie wykonawcze, badanie i rozpowszechnianie przodujących metod pracy, gospodarkę materiałową, normowanie techniczne, organizację produkcji i inne.

Prace te przeprowadzone w przedsiębiorstwach pomogły konkretnym przedsiębiorstwom, jak również w pewnym zakresie i przemysłowi, w realizowaniu zadań jakie im w planie w 1951 roku po-

stawiała gospodarka narodowa. Jednakże aktywniejsze wprowadzenie prac Instytutu do przemysłu, doprowadzenie ich wyników do świadomości zakładów i kierownictwa zakładów przemysłowych, mobilizowanie zakładów do stosowania wyższych socjalistycznych metod pracy mogło przynieść znacznie większe korzyści, niż te, jakie osiągnięto w roku 1951.

Realizacja zadań trzeciego roku Planu Sześcioletniego wymaga dalszego uruchomienia naszych rezerw produkcyjnych. Przyspieszenie socjalistycznego uprzemysłowienia naszego kraju, nakłada zwiększone zadania na zespół pracowników naszego Instytutu.

„...Zadania Planu Sześcioletniego na rok 1952 wymagają wygrania bitwy o plan i oszczędność, wytyczając kierunek działalności Głównego Instytutu Pracy w tym roku, który jest rokiem historycznym, w którym naród Polski wypracowuje swoją własną Konstytucję czyniąc pracę prawem, obowiązkiem i sprawą honoru każdego obywatela.

Świadomi tych zadań zobowiązujemy się do dalszego wzmocnienia naszych prac dla wykonania zadań jakie stawia przed nami Partia i Rząd w zakresie umacniania socjalistycznej ekonomiki naszych przedsiębiorstw.

Pogłębiając współpracę z przedsiębiorstwami przemysłowymi, podnosząc styl naszej pracy, włączając się szerzej w ogólnonarodowy ruch socjalistycznego współzawodnictwa realizować będziemy nasze prace, wnosząc wkład w realizację zadań Planu Sześcioletniego.

W oparciu o doświadczenia Związku Radzieckiego, rozwijając twórczą inicjatywę naszych kadr, pogłębiając ich łączność z przodownikami socjalistycznego budownictwa, umacniać będziemy siłę naszej Ojczyzny — ogniwa światowego obrotu pokoju i postępu.“

(nt).

Zebranie naukowe GIP

W ramach zebrań naukowych zorganizowanych przez GIP dla aktywu gospodarczego ministerstw, centralnych zarządów i przedsiębiorstw przemysłowych Jan Czarnocki, asystent Zakładu Ekonomiki i Organizacji Przemysłu Maszynowego (GIP) wygłosił w dniu 28 lutego 1952 r. w Warszawie (sala NOT) referat pt. „Normowanie zasobów produkcyjnych w przedsiębiorstwie budowy maszyn“.

W referacie podkreślono, że metoda normowania zasobów produkcyjnych jest w istocie analizą działalności przedsiębiorstwa na odcinku zaopatrzenia i zużycia, przeprowadzana w celu wykrycia czynników, kształtujących wielkość zasobów oraz w celu prowadzenia walki o

obniżenie zasobów i zapewnienie rytmicznego przebiegu procesu produkcji.

W oparciu o analizę działalności przedsiębiorstwa przemysłowego wskazano na znaczenie wyodrębnienia zasobów bieżących i zasobów gwarancyjnych. Podkreślono również konieczność zwrócenia szczególnej uwagi na obniżenie zasobów gwarancyjnych i uregulowanie przebiegu zaopatrzenia przez umowy planowe. W toku referatu przedstawiono metodę analizy przebiegu zaopatrzenia przedsiębiorstwa i ustalenie na jej podstawie normy zasobów. W długiej i ożywionej dyskusji poszczególni dyskutanci wypowiedzieli się na temat metody normowania zasobów. W szczególności dyskusja koncentrowała się nad zagadnieniem obliczania zasobów gwarancyjnych.

(zd)

Prace sekcji Kowalowa w Zakładzie Organizacji Wytwórczości Przemysłu Włókienniczego GIP w Łodzi

Szybki wzrost zainteresowania naszego przemysłu metodą inż. Kowalowa w ciągu ubiegłego roku wymagał rozszerzenia prac prowadzonych w tym zakresie przez Główny Instytut Pracy. W związku z tym w końcu ub. roku utworzona została sekcja Kowalowa w Zakładzie Organizacji Wytwórczości Prze-

mysłu Włókienniczego GIP w Łodzi, której powierzone zostało kontynuowanie i rozwijanie prac nad metodą inż. Kowalowa prowadzonych w przemysle włókienniczym przez Działy Szkolenia Zawodowego i Współzawodnictwa Centrali Głównego Instytutu Pracy.

W miesiącach styczniu i lutym sekcja

ta objęła swymi pracami następujące zakłady: (1) Kombinat Piotrkowski — przedzarki obrączkowe, (2) ZPB im. Hanki Sawickiej — przedzarki obrączkowe, (3) ZPB im. 1 Maja — przedzarki obrączkowe, (4) ZPB im. Dzierżyńskiego — tkalnia, (5) ZPB im. Róży Luksemburg — tkalnia, (6) ZPB im. J. Stalina — tkalnia i przedzalnia, (7) ZPB im. 100 Poległych w Zgierzu — niedopredzarki, (8) ZPB im. Marchlewskiego — tkalnia i przedzalnia, (9) ZPB im. Jurczaka — maszyny cholewkowe 20-głowicowe, (10) ZPDz im. Kasprzaka — maszyny dzielwarskie osnowowe, (11) Pabianickie Zakłady Przemysłu Bawełnianego — przedzarki obrączkowe.

W zakładach tych prace posuwają się szybko naprzód. Przeprowadzone zostały analizy metod pracy i chronometraż, ustalono przodujące metody i przystępuje się do szkolenia zakładów. W zakładach im. Stalina i Marchlewskiego kontynuowane jest szkolenie rozpoczęte w ubiegłym roku w tkalniach. Obecnie metoda inż. Kowalowa zostaje wprowadzona na przedziałach a w ZPB im. Stalina ogólnozakładowa konferencja omówiła projekty wprowadzenia tej metody we wszystkich oddziałach produkcyjnych.

Sekcja ta współpracuje ponadto z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Przemysłu Włókienniczego nad popularyzowaniem metody inż. Kowalowa. W ramach prac w Gabinetie metodycznym przeprowadzono dotychczas konsultacje z przedstawicielami 62 zakładów oraz zapoznano z metodą Kowalowa 21 wycieczek ze szkół przemysłowych. Łącznie Gabinet Metodyczny odwiedziło 1422 osoby przy czym początkowo zapoznanie z metodą Kowalowa przebiegało obecnie w dyskusje na temat trudności, na jakie napotykały we wprowadzaniu metody Kowalowa odwiedzający. Gabinet przedstawicieli zakładów.

(ut)

Wprowadzanie metody Kowalowa w przemyśle maszyn elektrycznych

Z badanie i masowe rozpowszechnienie przodujących metod pracy mobilizuje robotników do szukania nowych, lepszych jeszcze metod pracy, do wprowadzania dalszych usprawnień. W Zakładach Wytwórczych Transformatorów M-3 w Łodzi, współpracujących z Głównym Instytutem Pracy nad wprowadzaniem metody inż. Kowalowa, stwierdzono, że metoda ta przyczynia się w znacznej mierze do rozwoju współzawodnictwa oraz racjonalizacji pracy.

W dziale nawijalni transformatorów dużych gdzie odbywa się obecnie szkolenie robotników według przodujących metod pracy, jeden z pracowników złożył wniosek racjonalizatorski, usprawniający wykonywanie zabiegu przepiekania przy produkcji uzwojeń do transformatorów. Obmyślił on specjalny przyrząd, który umożliwił szybsze wykonanie wygięć w drucie profilowym. Jak obliczono, zastosowanie nowego przyrządu umożliwi skrócenie czasu wyprodukowania transformatora średniej mocy (315 kVA — o 2 godziny).

Dzięki temu pomysłowi, zatwierdzona przed kilkoma miesiącami przez komisję przodująca metoda pracy, według której szkolono dotychczas robotników, stała się nieaktualna. W najbliższym czasie nowa metoda pracy opracowana na podstawie pomysłu racjonalizatorskiego, będzie upowszechniona wśród wszystkich robotników nawijalni, przyczyniając się do dalszego wzrostu wydajności pracy.

(wk)

Szkolenie metodą inż. Kowalowa w Piotrkowskim Kombinate Bawełnianym

Dzięki wprowadzeniu metody inż. Kowalowa w ZPW im. L. Waryńskiego, załoga tych zakładów znacznie podniosła swoją wydajność pracy. Pozwoliło to jej na podjęcie dla uczczenia 60 rocznicy urodzin Prezydenta Bieruta zobowiązania wykonania ponadplanowej produkcji wartości 538.802 zł.

Metoda inż. Kowalowa znalazła również swój wyraz w zobowiązaniach Kombinatu Bawełnianego w Piotrkowie.

Załoga Kombinatu przyjęła między innymi następujące zobowiązanie: „Poprzez stałe i systematyczne szkolenie będziemy

podnosić poziom zawodowy naszej załogi, ażeby tym śmiało i odważnie wprowadzać wyższą technikę i naukę radziecką. Wyrazem tego będzie pełna realizacja szkolenia metodą inż. Kowalowa w naszych zakładach. Dział szkolenia zawodowego w okresie do 1 maja br. zobowiązuje się wyszkolić 16 instruktorów do przeprowadzenia szkolenia metodą inż. Kowalowa. Przeszkoli teoretycznie 120 pracowników przedziału cienkoprzędnej oraz doszkoli 48 pracowników. W dniu 1 maja br. zostanie otwarta zakładowa szkoła pracy metodą inż. Kowalowa.” (ut)

układu klawiatury i niektórych linotypów nie wywoła żadnych większych zahamowań w pracy. W bardzo krótkim czasie stare nawyki pracowników dały się zupełnie wyeliminować.

Konferencję zakończono uchwałą, że GIP będzie prowadził dalsze badania na temat opracowanego przez siebie projektu znormalizowanego układu klawiatury i projekt ten zostanie ogłoszony jako norma po zakończeniu badań GIP.

(ig)

Wystawa Wynalazczości Pracowniczej w Ministerstwie Leśnictwa

Na Wystawie Wynalazczości Pracowniczej w Ministerstwie Leśnictwa, ul. Wawelska nr 52/54, wystawione zostały między innymi materiały z zakresu stosowania metody inż. Kowalowa w przemyśle leśnym, oparte o prace Zakładu badania i rozpowszechniania przodujących metod pracy Głównego Instytutu Pracy.

(cw)

Metoda Kowalowa w odlewni czcionek

Przy prowadzeniu pracy nad metodą inż. Kowalowa przez pracowników Głównego Instytutu Pracy w poszczególnych zakładach pracy odczuwa się stały wzrost zainteresowania tą metodą i zrozumienia, przez robotników potrzeby wprowadzania jej w ich zakładach.

Przykładem jest Odlewnia Czcionek w Warszawie, gdzie pod kierunkiem

GIP rozpoczęto wprowadzanie tej metody w dziale produkcyjnym czcionek drukarskich. Obecnie członkowie Komisji Metodycznej dążą do przeniesienia metody inż. Kowalowa na pozostałe oddziały i w dniu 19 lutego 1952 r. wysunęli wniosek aby z kolei zająć się badaniem i rozpowszechnianiem przodujących metod pracy w sortowni czcionek.

(Rk)

Konferencja w PKN w sprawie układu klawiatury maszyn do pisania

W Polskim Komitecie Normalizacyjnym odbyła się w dniu 4 lutego br. konferencja w sprawie znormalizowania układu klawiatury w maszynach do pisania. W konferencji wzięli udział przedstawiciele Polskiego Komitetu Normalizacyjnego, Głównego Instytutu Pracy, Stowarzyszenia Stenografów i Maszynistów RP, Polskiego Towarzystwa Maszyn Biurowych i inni.

Na konferencji były rozpatrywane 2 zagadnienia: (1) projekt normy jednolitej klawiatury w maszynach do pisania, opracowany przez Główny Instytut Pracy, oraz (2) trudności i korzyści związane z wprowadzeniem w życie znormalizowanego układu klawiatury.

Mgr Irena Gogut (GIP) zreferowała zagadnienie projektu normy jednolitej klawiatury uwypuklając wyższość nowego układu nad dotychczasowym z dwójakiego punktu widzenia: (a) jako klawiatury znormalizowanej, (b) jako nowej klawiatury dostosowanej do właściwości języka polskiego, redukującej do minimum trudności przy uderzaniu poszczególnych liter i usuwającej zbędne ruchy palców przy pisaniu na maszynie.

Mgr Franciszek Kubaczka — (GIP), omówił to zagadnienie od strony ekonomicznej poruszając następujące problemy: (a) przeróbki maszyn, (b) przygotowania kadr nauczycieli pisania na maszynach z nową klawiaturą, (c) przeszkolenia maszynistów, (d) szkolenia nowych kadr. Według obliczeń podanych przez mgr. Kubaczkę straty wynikające z wprowadzenia nowego układu klawiatury zostałyby zamortyzowane po upływie 2 lat. W latach następnych zysk będzie wynosił około 150 milionów zł rocznie.

Inż. Tadeusz Szeffel (PKN) zilustrował przy pomocy krzywej korzyści i straty spowodowane zmianą klawiatury w maszynach do pisania i zwrócił szczególną uwagę na straty, jakie pociąga za sobą brak układu znormalizowanego.

Dyskutowano również na temat trudności przeszkolenia maszynistów na maszynach z nową klawiaturą ze względu na konieczność pokonania pewnych nawyków, jakie wytwarzają się w toku pracy. Kierownik zakładów drukarskich PKN stwierdził, że nie należy obawiać się zmiany nawyków maszynistów, ponieważ przeprowadzenie kompletnej zmiany

Zawiadamiamy wszystkich prenumeratorów naszego pisma, że urzędy pocztowe oraz listonosze więcej i miejscy przyjmują wpłaty na prenumeratę w terminie do dnia 15 każdego miesiąca na miesiąc następny i dalsze okresy.

Równocześnie redakcja zwraca się do wszystkich prenumeratorów, czytelników i współpracowników „Ekonomiki i Organizacji Pracy” o łaskawe każdorazowe informowanie redakcji o wypadkach zahamowania w wysyłce egzemplarzy zaprenumerowanych, o wszelkich trudnościach w nabyciu pojedynczych egzemplarzy i o życzeniach do jakich punktów należałoby dostać nasz miesięcznik, ażeby ułatwić czytelnikom kontakt z czasopisem

REDAKCJA

Wydawca:

POLSKIE WYDAWNICTWA GOSPODARCZE

Przedsiębiorstwo Państwowe

Warszawa, ul. Poznańska 15. Tel. 7-39-45.

Prenumerata i kolportaż:

PPK „Ruch” — Warszawa, ul. Srebrna 12. Tel. 8-04-20. Rocznie 64.80 zł, półrocznie 32.40 zł, kwartalnie 16.20 zł, numer pojedynczy 5.40 zł. PKO I-15810 (na czeku prosimy zaznaczyć prenumerata „Ekonomiki i Organizacji Pracy”).

Redaguje Komitet w składzie: Jan Bolecki, mgr. Tadeusz Bienias (sekretarz redakcji), mgr. inż. Ilja Epsztejn (redaktor naczelny), mgr. Andrzej Ferski, Juliusz Gutowski, Stanisław Poznański, (zast. red. nacz.), inż. Tadeusz Wasiljew, dr inż. Zygmunt Zbi-chorski.

Redakcja:

Warszawa, ul. Noakowskiego 8, kl. B, 2 p., pokój 24 tel. 7-39-22.

Redaktor przyjmuje we wtorki i czwartki od godz. 9 do 11.

Studia i Materiały GIP

„Studia i Materiały GIP“ zawierają prace oryginalne i przekłady z zakresu zagadnień ekonomicznych i organizacji przedsiębiorstwa przemysłowego. „Studia i Materiały“ stanowią serię zeszytów powielanych na prawach rękopisu — w ograniczonym nakładzie. „Studia i Materiały“ są przeznaczone na użytek służbowy dla urzędów, instytucji naukowo-badawczych, zakładów naukowych i innych zainteresowanych instytucji.

1. PROJEKT ORGANIZACJI ZAKŁADU OBRÓBK METALI I DREWNA W SZKOŁACH TECHNICZNYCH. — A. Szadziński inż. — Stron 42 + 3 tablice. Cena 3 zł.

Tematem pracy jest zagadnienie należytego wyposażenia warsztatów szkolnych, przygotowanych do badań naukowych i ćwiczeń praktycznych w łączności z użyteczną produkcją

2. ORGANIZACJA TRANSPORTU WEWNĄTRZFABRYCZNEGO. — Przekład IX rozdziału książki E. Glikman „Organizacja produkcji w hutnictwie“, dotyczącego transportu. Tłumaczył inż. W. Jałowicki. — Stron 36 + 4 tablice z rysunkami. Cena 3 zł.

W broszurze omawiany jest transport kolejowy szerokotorowy i wąskotorowy na terenie zakładu w przemyśle ciężkim. Usprawnienie transportu wewnątrzfabrycznego skraca cykl produkcyjny, podwyższa wydajność pracy, obniża koszty własne produkcji i przyspiesza obieg środków obrotowych.

3. ZASADY GOSPODARKI MATERIAŁOWEJ W ZSRR. — Według książki P. A. Szejn — „Materialno-techničeskoje snabozhenie maszynostroitelnych zawodów“ i innych źródeł — opracował inż. J. Szypowski. Stron 40 + 6 tablic. Cena 3 zł.

Wykonanie planów gospodarczych zależy w dużej mierze od dobrej organizacji komórek zaopatrzenia. Broszura niniejsza zaznacza zalecenia z organizacji zaopatrzenia przedsiębiorstw przemysłowych ZSRR w surowce i materiały techniczne.

4. NORMATYWY CZASU PRACOWNICZEGO I CZASU OBSŁUGI STANOWISKA ROBOCZEGO. Tłumaczył i opracował inż. Andrzej Szonert. Stron 36 + 88 tablic. (wyczerpane).

Materiały zebrane w tym zeszycie stanowią ważny przyczynek przydatny dla techników normowania pracy w przemyśle metalowym. Wiele normatywów, szczególnie dotyczących prac ręcznych, można stosować bez poprawek.

5. ROZPLANOWANIE TERENOWE FABRYKI. Przekład XII rozdziału publikacji „Maszynostrojenje“ tom XIV. Stron 57 + 16 stron album rysunków. Cena 9 zł.

Praca przydatna zarówno dla pracowników biur projektów, jak i dla wykładowców oraz studentów zajmujących się zagadnieniami budowy zakładów przemysłowych.

6. INSTRUKCJA — WYDAWANIE RYSUNKÓW NA WARSZTAT. Inż. F. Pietrzak. Stron 2 nlb., 12, 4 nlb. Cena 3 zł.

Praca jest próbą ujednotoczenia postępowania przy korzystaniu z rysunków, od chwili ujęcia ich w ewidencję aż do chwili wycofania z ruchu (produkcji) lub ich zniszczenia.

7. POMOCY WARSZTATOWE — MATERIAŁY I SYMBOLIKA. Opracował inż. Stanisław Mackiewicz. Stron 57,3 nlb. Cena 6 zł.

Zadaniem broszury jest wskazanie najodpowiedniejszych materiałów na wszelkie pomoce warsztatowe oraz podanie ich znakowania w układzie dziesiętnym.

8. PROJEKTOWANIE WYDZIAŁÓW MECHANICZNYCH I MONTAŻOWYCH. Przekład V rozdziału publikacji „Maszynostrojenje“ tom XIV. Stron 57 + album rysunków.

Praca radziecka oparta na bogotym doświadczeniu przemysłu ZSRR.

9. ORGANIZACJA ROZDZIELNI W ZAKŁADACH PRZEMYSŁU METALOWEGO. Inż. Arkadiusz Małeck. Stron 39,9 nlb, 3 tablice. Cena 3 zł.

Autor zbadał organizację pracy rozdzielni w trzech czołowych zakładach przemysłowych w Polsce i oparł swą pracę na doświadczeniu tych zakładów.

10. ZAGADNIENIE ANALIZY WEWNĘTRZNYCH REZERW PRODUKCYJNYCH WE WSPÓŁCZESNEJ LITERATURZE EKONOMICZNEJ. G. Prudenski — Woprosy Ekonomiki nr 6/1950. Tłumaczył prof. W. Fabierkiewicz. Stron 22. Cena 3 zł.

Zeszyt zawiera zarówno sam referat autora pod wymienionym tytułem jak i dyskusję nad nim w Instytucie Ekonomiki Akademii Nauk ZSRR.

11. ZAGADNIENIE WYDAJNOŚCI PRACY W PRZEMYŚLE MIĘSNYM. Przekład trzech artykułów z czasopisma „Miasnaja Industrija SSSR“. Stron 12. Cena 3 zł.

Szczególnie ważna jest wśród omówionych zagadnień sprawa stosowania norm progresywnych.

12. PRZYCZYNNY Z ZAKRESU EKONOMIKI PRZEDSIĘBIÓSTW SOCJALISTYCZNYCH. Stron 27. Cena 2,50 zł.

Zeszyt zawiera: D. Andrianowa — Przeciwno formalizmowi w analizie ekonomiki przedsiębiorstwa socjalistycznego; K. W. Ostrowitianowa — O zadaniach pracy naukowo-badawczej w dziedzinie ekonomiki: „O koordynacji prac naukowych w dziedzinie ekonomiki“ (narada w Akademii Nauk ZSRR).

13. PROJEKTOWANIE WYDZIAŁÓW NARZĘDZIOWYCH. Przekład X rozdziału publikacji „Maszynostrojenje“ tom XIV. Stron 15, tablic 36, rys. 7. Cena 6 zł.

Wszechstronne i treściwe opracowanie zagadnienia czyni z tej pracy o charakterze encyklopedycznym podręcznik o przejrzystym układzie treści.

14/15. PRZEDSIĘBIORSTWO PRZEMYSŁOWE I PODSTAWOWE ZASADY JEGO ORGANIZACJI. — Przekład I części S. E. Kamienicer „Organizacja i planowanie w socjalistycznym przedsiębiorstwie przemysłowym”. Str. 114. Cena 8 zł.

Autor, jeden z czołowych radzieckich teoretyków zagadnień ekonomiki i organizacji przedsiębiorstw, stara się — w sposób możliwie wszechstronny — przedstawić zasady organizacji i planowania pracy, dalej — rolę i znaczenie planu techniczno-finansowego jako podstawy organizacji pracy, wreszcie organizacji zarządzenia w socjalistycznym przedsiębiorstwie przemysłowym, — na tle obrazu struktury przedsiębiorstwa socjalistycznego, narysowanego w głównym zarysie na początku pracy.

16/17. PROJEKTOWANIE I BADANIE PROCESU TECHNOLOGICZNEGO OBRÓBKII MECHANICZNEJ. — Dwa rozdziały z książki A. P. Sokołowski — Kurs technologii budowy maszyn. Str. XII + 122 + 37 rysunków. Cena 12 zł.

Autor omawia szczegółowo zagadnienia obróbki mechanicznej w powiązaniu z zagadnieniami ekonomiki i organizacji produkcji.

18. SZKOLENIE NOWYCH ROBOTNIKÓW DO PRODUKCJI POTOKOWEJ. — Wskazówki metodyczne wg W. I. Tichomirowa. Str. 35. Cena 4,50 zł.

Dokładne i sumienne szkolenie robotników, uwzględniające specyfikę produkcji, jest jedną z potężnych dźwigni, służących do wykrycia i zużytkowania rezerw siły roboczej i zwiększenia przez to wydajności.

Autor daje metodykę szkolenia robotników, zmierzającego najkrótszą drogą do tego właśnie celu.

19. NOWY SYSTEM PLANOWANIA I EWIDENCJI NA PODSTAWIE DOŚWIADCZENIA ODLEWNI ŻELEWNI ŻELIWA ZAKŁADU URALMASZ. — I. M. Pintusow. Tłumaczenie z języka rosyjskiego. Str. 23 + 9 tabl. Cena 4,50 zł.

Nowy system kart obiegowych, opisany w broszurze, pozwala — wg słów autora — na planowanie pracy według rzeczywistych nakładów pracy i upraszcza znacznie księgowość oddziału. Załączone formularze w liczbie dziewięciu dają pełny obraz nowego systemu.

Przegląd Zagadnień Socjalnych

Publikuje artykuły, notatki, wyjaśnienia prawne i inne materiały w zakresie: ochrony pracy i prawa pracy, zatrudnienia, werbunku, systemu płac, akcji socjalnej i ochrony zdrowia, zabezpieczenia społecznego i pomocy społecznej, przywracania zdolności do pracy inwalidom, warunków bytu mas pracujących i innych zagadnień socjalnych.

Prenumerata: kwartalna zł 18; półroczna zł 36; roczna zł 72.

Cena egzemplarza zł 6.

Prenumerata i kolportaż PPK „Ruch” Warszawa, ul. Srebrna 12. Konto PKO I-22216/110. Adres Redakcji: Warszawa, ul. Jasna 26.

Przegląd Bibliograficzny Wydawnictw Gospodarczych

Rejestruje aktualnie książki i artykuły gospodarcze polskie, radzieckie i krajów demokracji ludowej, informuje o treści i zawartości rejestrowanych książek i artykułów, ułatwia dobór właściwej literatury.

Zakres i zasięg, układ i metoda opracowania, skorowidze autorskie i rzeczowe ponadto obfita część artykułowa czynią PRZEGŁĄD BIBLIOGRAFICZNY WYDAWNICTW GOSPODARCZYCH niezbędną pomocą w pracy naukowej w dziedzinie piśmiennictwa gospodarczego.

Przegląd Bibliograficzny ukazuje się co dwa miesiące.

Cena pojedynczego zeszytu 10 zł. Prenumerata roczna 60 zł, półroczna 30 zł.

Redakcja: Warszawa, ul. Nowy Świat 49 (Polskie Tow. Ekonomiczne). Telefon 706-02. Kolportaż i prenumerata: P. P. K. „Ruch” Warszawa, ul. Srebrna 12. Konto P. K. O. I. 18119/110.